

Лозанов се като лоза вие

След първоначалните одобрителни възклицания свръхстрогите мерки срещу запалвачите на банкови пожари вече се коментират по-зряло и по-уравновесено. Блестящият оратор Георги Лозанов обясни в емисия на БНР, че не е лошо да има възпиращи санкции, но прекалената свирепост трябва да се ревизира.

Така мисля и аз. Защото тя възпитава автоцензура, която пък избликва в беззвучно разпространение на слухове - в думи, казани на ухо, на маса, шепнешком. Тези слухове набират сила както мощното торнадо, което първоначално е било нищожен въздуховъртеж, засмукал няколко съчки само. Слуховете правят опашка от трима. След това малката опашка, гарнирана със слуха "Казвах ли ви аз", изведнъж прави бедствието непоправимо. Това е.

И правилно, че Гого Лозанов като висш медиен регулировчик го е усетил и реагира. Гласове като неговия трябва да има, за да може в хора на изтерясаните банкери да звучи едно църковно исо, което прави ораторията ако не по-мелодична, то поне по-поносима.

Такива работи. Чаровникът споделя мислите си по националното радио, което първо разтръби една долна анонимка, прочитайки цялата още в тъмни зори. Значи говори на подходящото място.

И не каза нищо против мястото, на което говори. Човекът с папийонките, надзорник над електронните медии, реши, че няма нужда да си разваля отношенията с поднадзорните институции заради някакви си там банки. Затова не се върна и крачка назад - да намекне за вина, за грешки, които изправиха банкери и стотици депозанти на нокти.

Преди да помилва радиото, шефът на СЕМ каза в един вестник: "Телевизиите се държаха професионално, без паника за банките". Значи сложи изцелителна ръка и върху визуалните пропагандатори.

Там дори беше по-твърд: "Предложената промяна в Наказателния кодекс обаче проявява един траен дефект в мисленето на българските политици - вместо да търсят реалния виновник, като хаджи Генчо със стомната, да санкционират медиите превантивно. Вместо справедливост - цензура. Медиите са длъжни да информират, а не са длъжни да знаят дали една информация е фалшива, или не, както изисква този проектозакон срещу паниката, но сякаш сам написан в паника".

Но Палавата прическа каза и друго: "Като цяло те (електронните медии) са се държали професионално и ако се е създала паника в обществото, не е предизвикана от тях".

Но и още: "В такъв момент е особено важно на кого ще дадеш думата". Да, г-н Лозанов, важно е. Не може да каниш експерти, чието мнение от десетилетия никой не си е и помислял да търси, или да възкресяваш журналистически духове, самопрокудили се от професията. Вие впрочем казвате същото: "Вярно е, че има и една спорна група събеседници с неясна компетентност, които са готови да се изказват, както казваше лорд Дарендорф, "от кекса до секса". Но върха на журналистическата находчивост е да викнеш бащата на Илия Павлов - милия бай Павле Найденов, и да го мъчиш с темата за банковите кризи.

Та мисълта ми е, уважаеми г-н Лозанов, че говорите мъдри неща, на които се възхищавам, но сте и увивен като лоза. И умело защитихте бранша, който контролирате - електронните медии, които трябваше, айде да не са чак ошамарени, но поне посмърнени, че не оцениха реалната опасност от безотговорните мохабети.

Да не говорим, че ако бръкнем в най-дълбокото, те освен заради по детски наивната си игра с огъня може да бъдат упрекнати и за политическа реклама. Да, г-н Лозанов, това, за което се борите да влезе в Изборния кодекс, вместо, както сам казвате, покрития с мухъл термин "агитация".

Чавдар Цолов, серСЕМ